

STAYAC finns inte längre!

Bilaga 4

SLLs/HSFs/BDOs hanterande av STAYAC-ärendet är att se som en summarisk process av Kafka-modell med för brott anklagad (STAYAC/Stefan Blomberg) och med HSFs företrädande iklädande sig rollen som såväl anmälare, förundersökningsledare ("polis"), åklagare, "jury" (lekmannanämndemän) och domare. Dessutom med samma grupp personer i alla rollerna, i en gränslös sammansmältning.

HSF har åsidosatt SAMTLIGA punkter i Europarådets "Konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna" och de grundläggande friheterna, som de är beskrivna i Artikel 6, dvs "Europakonventionens föreskrifter för rätten till en rättvis rättegång"

Märk väl, att utgångspunkten för alla, i föreliggande ärende, aktuella dokument, utgår ifrån:

Rätten till rättegång är en grundläggande rättslig princip (HSF har inte på något sätt tillämpat principen "rätten till rättegång"), som är precis densamma för förvaltningsmyndigheter som fullgör uppgifter inom den offentliga förvaltningen, som för domstolar; regler, principer och lagar är desamma i båda sammanhangen — de skall beakta allas likhet inför lagen, och objektivitetsprincipen, naturligtvis inte minst när det gäller sanktioner av straffrättslig karaktär. SLL/HSF är en myndighet och denna myndighets sanktioner mot STAYAC är, oemotsägligt, av straffrättslig karaktär

Se för övrigt min inledning i Bilaga 3 — viktigt!

Legalitetsprincipen, egalitetsprincipen och objektivitetsprincipen

Inledningsvis i Regeringsformen återfinns tre grundläggande principer som är centrala i rättsstaten. *Legalitetsprincipen* (RF 1:1) innebär att den offentliga makten skall utövas under lagarna, dvs principen om maktutövningens lagbundenhet.

I RF 1:9 återfinns *egalitetsprincipen*, vilken innebär att domstolar och *förvaltningsmyndigheter* och andra som fullgör uppgifter inom den offentliga förvaltningen skall beakta allas likhet inför lagen, samt *objektivitetsprincipen*, som anknyter till den föregående principen och uttalar att domstolar och förvaltningsmyndigheter i sin verksamhet skall *iakttä saklighet och opartiskhet*.

Legalitetsgrundsatsen eller legalitetsprincipen är en av de viktigaste inom straffrätten och ger uttryck för syftet att skydda medborgarna från godtyckliga ingripanden från statens sida. Det skall alltid finnas lagstöd för bestraffning av och åtgärder mot en anklagad — annorlunda uttryckt, *"inget straff och inget brott utan stöd i lag"*.

Även egalitetsprincipen (av franska Egalité "likställdhet", "jämlighet") bildar nu en självklar grund för rättsordningen, en folkrättslig princip som står fast.

UR ETT RÄTTIGHETSPERSPEKTIV innefattar access to justice såväl rätten till en *rättvis rättegång* som rätten till ett effektivt rättsmedel. Dessa är grundläggande krav som ett rättssamhälle måste underkasta sig. Samtidigt är det de rättigheter som ger upphov till flest klagomål till FN:s kommitté för de mänskliga rättigheterna. Rättigheterna framgår av FN:s

allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna och av FN:s konvention om medborgerliga och politiska rättigheter.

FN:s allmänna förklaring har följande lydelse:

Artikel 8:

Var och en har rätt till verksam hjälp från sitt lands nationella domstolar mot handlingar som kränker hans eller hennes grundläggande rättigheter enligt lag eller författning.

Artikel 10:

Var och en är på samma villkor berättigad till en rättvis och offentlig förhandling vid en oberoende och opartisk domstol vid prövningen av hans eller hennes rättigheter och skyldigheter och av varje anklagelse om brott mot honom eller henne.

I det följande behandlas rätten till rättegång och därefter rätten till andra rättsmedel än domstol.

Rätten till rättegång är intimt sammanlänkad med principen om likhet inför lagen som i grunden är en folkrättslig icke-diskrimineringsprincip (egalitetsprincipen). Denna princip har i sammanhanget två betydelser; dels att ingen skall behöva utstå *diskriminering*.

Områdena har en gemensam nämnare i att de direkt eller indirekt behandlar mänskliga rättigheter och värnandet av dessa rättigheter, samt grundförutsättningen för att rättigheterna skall kunna garanteras – det *nationella* rättssamhället. Förutsättningen för rättssamhället är att staten uppfyller de grundkriterier som karakteriserar en rättsstat. Grundläggande principer som legalitetsprincipen och egalitetsprincipen, samt regleringar rörande fri- och rättigheter måste finnas.

Kontradiktionsprincipen

Kontradiktoriskt förfarande, vad som inom juridiken även kallas "den kontradiktoriska principen" (eller "kontradiktionsprincipen"), är en av huvudprinciperna för det processuella förfarandet, och innebär, att ingen får dömas ohörd, eller, korrektare uttryckt, att ingen får dömas, utan att denne lämnats tillfälle att yttra sig över, vad motparten andragit: *Audiatur et Altero pars*.

Principen kan också sägas innebära, att man icke får döma på grundval av vad han inhämtat annorledes än i och genom rättegången (*omedelbarhetsprincipen*).

Principerna om kontradiktion och parternas likställdhet

Principen om kontradiktion är en princip som har ett mycket nära samband med omedelbarhetsprincipen. Även denna princip är en grundläggande processrättslig princip som är mycket viktig, eftersom den tillförsäkrar att den tilltalade personen får en möjlighet att bemöta den bevisning som läggs fram.

Kontradiktionsprincipen innebär nämligen att parterna ska få ta del av varandras yrkanden, grunder och bevisning samt argumentation för sin sak. Dessutom innebär principen om kontradiktion att parterna även ska få bemöta de uttalanden som den andra parten gör och den bevisning som den andra parten lägger fram.

Den tilltalade ska få möjlighet att motförhöra och får därmed en möjlighet att påverka bevisvärdet hos de personer som vittnar mot den tilltalade. "Kontradiktorisk" innebär även ett krav på att den tilltalade ska få kalla och förhöra egna vittnen.

Den kontradiktoriska principen innebär även problem för användningen av *anonyma vittnen*. Eftersom den tilltalade inte vet vem vittnet är när någon vittnar anonymt kan ett anonymt vittnes bevisvärde inte prövas av den tilltalade genom motförhör på samma sätt som om den tilltalade hade känt till vittnets identitet. Därför innebär den kontradiktoriska principen även att man inte får grunda en fällande dom på ett anonymt vittne, om det anonyma vittnet utgjort den avgörande bevisningen. Notera dock att det i nuläget i svensk rätt inte är möjligt att vittna anonymt (*SB: Dvs olagligt*).

En viktig förutsättning för att principen om kontradiktion ska vara uppfylld är att vardera part får skäligt rådrum för att bemöta varandras yttranden och bevisning. Detta innebär ett krav på att man ser till att parterna får till exempel kallelser till sammanträden i så god tid som möjligt, så att parterna får en god chans att kunna förbereda sig inför sammanträdet.

Slutligen ska något sägas om principen om parternas likställdhet. Liksom principen om kontradiktion är även principen om parternas likställdhet en del av rätten till en rättvis rättegång. Principen om parternas likställdhet innebär att parterna ska ha "equality of arms". Den tilltalade ska ha åtminstone samma möjligheter som motparten att lägga fram bevisning och utföra sin talan. Vid bevisning avseende en viss omständighet ska även den tilltalade få en möjlighet att lägga fram motbevisning, annars är rätten till en rättvis hantering inte tillgodosedd.

Man får inte avvisa bevisning så att den ena parten i praktiken får en fördel gentemot den andra parten.

Omedelbarhetsprincipen och koncentrationsprincipen

En av de grundläggande processrättsliga principerna är den så kallade omedelbarhetsprincipen. *Omedelbarhetsprincipen* innebär att domen ska grundas på vad som förekommit vid förhandlingen.

En princip som har ett starkt samband med omedelbarhetsprincipen är den så kallade *koncentrationsprincipen*, som innebär att huvudförhandlingen i ett mål ska genomföras på ett koncentrerat sätt. Vi ska nu granska dessa två principer lite närmare:

Omedelbarhetsprincipens främsta uppgift är att tillförsäkra att domen i ett mål bara grundas på det som förekommit vid huvudförhandlingen i målet. Eftersom huvudregeln i svensk rätt säger att förfarandet i *ett mål ska vara muntligt* (*SB: I STAYACs fall; i princip ingen som helst muntlig kommunikation, endast skriftliga dekret från SLL/HSF*) ska omedelbarhetsprincipen se till att detta inte förbigås. En konsekvens av omedelbarhetsprincipen blir därmed att material som använts eller skapats under målets förberedelse *inte* ska läggas till grund för domen i målet. Koncentrationsprincipens processer ska hållas i ett sammanhang. "Domarna" gör en bättre bevisvärdering om de fortfarande har bevisningen i färskt minne vid

överläggningen [SB: I STAYACs fall kan man, för det första, ställa sig frågan om ett enda hållbart bevis *alls* lagts fram och, för det andra, utöver att man producerade "bevisen" själva, utfördes "bevisvärderingen" av samma grupp tjänstemän i samtliga roller som både förundersökningsledare ("polis"), åklagare, "jury" och "domare", detta samtidigt som STAYACs bevisvärdering — mängder med felaktigheter hittades enkelt och försvårades av en obegriplig hemligstämpling av "revisionens" databas — helt negligerades av nämnda grupp med hänvisning till "den övergripande bilden", som övertydligt pekar till fördel för STAYAC (var god jfr med Lars-Bertil Arvidssons revision och hans kommentarer till processen — dessa tre dokument återfinns på hemsidan <http://www.stockholmclinic.se/kjnbvkjnzdnndfgjn.php>].

Principerna om kontradiktion och parternas likställdhet

Principen om kontradiktion är en princip som har ett mycket nära samband med omedelbarhetsprincipen. Även denna princip är en grundläggande processrättslig princip som är mycket viktig, personen får möjlighet att bemöta den bevisning som läggs fram.

Kontradiktionsprincipen innebär nämligen att parterna ska få ta del av varandras yrkanden, grunder och bevisning samt argumentation för sin sak. Dessutom innebär principen om kontradiktion att parterna även ska få bemöta de uttalanden som den andra parten gör och den bevisning som den andra parten lägger fram.

Detta innebär att den tilltalade ska få möjlighet att motförhöra vittnen och därmed få en möjlighet att påverka bevisvärdet hos de personer som vittnar mot den tilltalade under processen. Det innebär även ett krav på att den tilltalade ska få kalla och förhöra egna vittnen (SB: Ett avgörande vittnesmål till stöd för SLL/HSF är anonymt och ligger rimligen, dessutom, bakom att jag, utan angivande av skäl därför, plötsligt meddelades att jag efter 20 år av ideell utbildning och handledning av ST-läkare, kastades ut ur den verksamheten — självfallet fick STAYAC aldrig möjlighet att mot förhöra detta vittne; se nedan. Vidare: *Varför* tilläts nämnda vittne vara anonymt? Det är svårt att se något rimligt skäl därtill — skulle han/hon riskera att bli utsatt för repressalier från min sida?). Den kontradiktoriska principen anses vara så viktig *man inte får grunda en fällande dom på ett vittnesmål om den tilltalade inte har fått möjlighet att motförhöra vittnet*. Principen innebär även problem för användningen av anonyma vittnen. Därför innebär den kontradiktoriska principen även att man *inte får grunda en fällande dom på ett anonymt vittne*. En viktig förutsättning för att principen om kontradiktion ska vara uppfylld är att vardera part får skäligen rådum för att bemöta varandras yttranden och bevisning.

Slutligen ska något sägas om principen om parternas likställdhet. Likosom principen om kontradiktion är även principen om parternas likställdhet en del av rätten till en rättvis "rättegång". Den tilltalade ska ha åtminstone samma möjligheter som åklagaren att lägga fram bevisning och utföra sin talan. Om "åklagaren" tilläts att lägga fram bevisning avseende en viss omständighet ska även den tilltalade få en möjlighet att lägga fram bevisning. Den tilltalade måste alltså få lika goda möjligheter att lägga fram bevisning, annars är den tilltalades rätt till en rättvis rättegång inte tillgodosedd. Om den ena parten tilläts kalla vittnen, så måste även den andra parten få kalla vittnen. Domstolen får inte avvisa bevisning på ett sådant sätt att den ena parten i praktiken får en fördel gentemot den andra parten.

Omedelbarhetsprincipens betydelse för bevisningen

Omedelbarhetsprincipen är en av processrättens grundläggande principer. Omedelbarhetsprincipen innebär att domaren eller domarna i ett mål bara får grunda sin dom på det som förekommit vid huvudförhandlingen i målet. Det innebär att omedelbarhetsprincipen att bara det kan läggas som bevisning som förekommit under själva huvudförhandlingen till grund för domen.

En domare får inte lägga sitt privata vetande till grund för en dom.

Proportionalitetsprincipen

Proportionalitetsprincipen är en princip som säger att åtgärder inte skall gå utöver det som är nödvändigt med hänsyn till ändamålet. Enligt denna princip vägs olika intressen mot varandra, till exempel samhällets krav på säkerhet mot individens rätt till integritet. Proportionalitetsprincipen är en rättssäkerhetsprincip som innebär att det skall råda balans mellan mål och medel [SB: Dvs balans mellan brott och straff — balansen mellan (dessutom till synes obefintligt) ”brott” och straff, med extremt vittgående och destruktiva konsekvenser, kan — åtminstone utifrån svenska förhållanden — rimligen knappast tänkas bli mer skev än i föreliggande process].

SLLs jurister

Det synes som att SLLs jurister stött häxprocessen mot mig — hur blev detta möjligt?